

Ik hoor, dus ik luister.

(een programma over luisteren en horen)

I hear, so I listen.

(a programme about listening and hearing)

Ik hoor, dus ik luister.

(een programma over luisteren en horen)

I hear, so I listen.

(a programme about listening and hearing)

duration

40:17

registration, compilation, editing

Floris van Manen

female narrator

Ilse Wessel

male narrator

Ward Weis

genuine narrators

Floris van Manen

Kjell Samkopf

int. func. classification

Ronny Pringels

english translation

Ileen Montijn

third party reading

Felix Visser

production

Stichting Klankschap

De opzet van het programma *Ik hoor, dus ik luister* is inzicht te bieden in de wereld van het geluid van alledag. Uitgangspunt is een reis door een ogenschijnlijk kaal Noorse berglandschap. Deze tocht werd gemaakt naar aanleiding van de persconferentie die de Noorse componist/slagwerker Kjell Samkopf organiseerde bij de presentatie van zijn recente CD *Mountain Listening*. Getracht is de vorm en de inhoud tot één geheel te maken. Ruimte en tijd, het perspectief, de dynamiek, de afstand. De sonografiën van het klankschap vormen de leidraad. Daar tussendoor wordt in korte, bondige termen uitleg gegeven over een aantal aspecten van het luisteren. Hints als houvast. Enerzijds over momenten die net gehoord zijn, anderzijds over dat wat nog zal komen. Zowel vóór als na dit programma is er van alles te horen op de radio. Het eerste verschil dat de luisteraar ongetwijfeld direct zal opvallen is de verandering van ruimte waarin de presentatrice zich tijdens dit programma bevindt. Ook haar rol zal veranderen. En niet alleen het perspectief binnen de sonografiën wisselt. Er zijn in dit programma drie mensen die in wezen één en hetzelfde verhaal vertellen; Kjell Samkopf en ikzelf elk vanuit ons eigen perspectief, en de RVU presentatrice Ilse Wessel die mijn woorden voorleest. Zo heb je aan de ene kant twee overlappende visies over hetzelfde onderwerp, en aan de andere kant twee presentaties van één en dezelfde visie. In de tekstblokken is wel het één en ander gemonteerd, in de geluidblokken in principe niet. De snelheid, het tempo binnen de tekstblokken ligt vele malen hoger dan bij de fragmenten zonder tekst. De geluidsfragmenten duren elk tussen de vier en de negen minuten, worden niet onderbroken en er wordt in principe niet in gesproken; voor hedendaagse radio begrippen is dat soms uitzonderlijk lang. De ingrediënten zijn beperkt. Er lijkt weinig te gebeuren. Maar dan blijkt plotseling welke rijkdom er schuil gaat achter deze ogenschijnlijk eenvoudige façade.

The intention of the programme *I hear, so I listen* is to open up the world of everyday sounds. It is based on a walking trip through an apparently barren landscape in the Norwegian mountains. It was inspired by a press conference held by Norwegian composer/percussionist Kjell Samkopf for the launching of his recent CD *Mountain Listening*. An attempt has been made to integrate form and content into one whole: space and time, the perspective, dynamics, distance. The guiding principle is the sonographics of the soundscape. In between, different aspects of briefly and concise listening will be explained. Hints as a handle. Hints about what has been heard, and about what is to come. By definition before and after this programme there is to be a lot to be heard on the radio. The first difference the listener will no doubt immediately notice, is the change of acoustical space surrounding the narrator of this programme. Also her role will change. Within the sonographics, more than the perspective will change. There are three people in this programme essentially telling the same story; Kjell Samkopf and I, each from our own perspective, and the RVU radio narrator Ilse Wessel, reading out my words. On the one hand, there are two overlapping views on the same subject, and on the other, two presentations of one and the same viewpoint. Within the text blocks, fragments have been inserted, but not within the sound blocks. The pace of the narrative parts is very much higher than the sound fragments tempo. These sound fragments each last between four and nine minutes without interruption, during which time no spoken word is heard. This, in present-day radio terms, is exceptionally long. The ingredients are sparse. Little appears to happen. And then, suddenly, it turns out what riches hide behind this seemingly simple façade.

Elk fragment heeft een eigen spanningsboog.

Kjell Samkopf vertelt zijn verhaal in het Engels, zijn woorden zoekend bij het haardvuur... Mijn verhaal wordt in het Nederlands verteld, is tevoren geheel uitgeschreven, nagezien en gecorrigeerd door iemand die het echt kan weten en wordt vrij dicht bij de microfoon voorgelezen door twee verschillende mensen.

Bij de spraakgedeelten (binnen opgenomen) staan de microfoons vast op één plaats. In de geluidsfragmenten (buiten opgenomen) zijn de microfoons voortdurend in beweging.

Het gebruik van absolute stilte tussen de verschillende items is van cruciaal belang. Het biedt de luisteraar de mogelijkheid de eenheden van elkaar te scheiden en om even op adem te komen.

De opnames zijn recht, d.w.z. er is géén dynamische compressie of spectrale filtering toegepast.

Voor het beluisteren van het programma is het gebruik van een hoofdtelefoon aan te bevelen. Stel aan het begin éénmaal het nivo van de geluidsweggeve in en wel zó dat de stem van de presentatrice als in een normale conversatie klinkt.

Ik hoor dus ik luister gaat over luisteren en horen.

Als we de stilte definiëren als ruimte in tijd,
dan gaat dit programma over het doseren van tijd in ruimte...

Floris van Manen
Abcoude, januari 1999

Each fragment has its own tension span.

Kjell Samkopf tells his story in English, searching for his words by the fireside. My own story is told in Dutch; it has been written down entirely, proof-read and corrected by someone who knows about these things; it is recited, mid to close range miking technique, by two people.

In the text fragments, recorded indoors, the microphones are fixed in one position. In the sound fragments, recorded outside, the microphones are constantly moving.

The use of absolute silence between the different items is crucial, to allow the listener to distinguish the fragments, and to catch up.

The recordings are unprocessed, i.e. no dynamic compression or spectral filtering has been effected.

The use of headphones is strongly recommended, for appreciating the full depth of the sound material.

Adjust your listening level at the beginning of the programme in such a way that the voice of the female narrator sounds as in a normal conversation.

I hear, so I listen is about listening and hearing.

If we define silence as space within time,
this programme is about balancing time in space.

Floris van Manen
Abcoude, January 1999

female narrator

Ik hoor, dus ik luister.

Een programma van Floris van Manen over luisteren en horen.

Een sonografisch verslag van een wandeltocht door een Noors berglandschap.

Zoals een fotograaf zijn kader kiest en daarmee een compositie tot stand brengt, zo kiest de sonograaf een perspectief dat een rijk en gedetailleerd klankbeeld oplevert.

We horen zodadelijk voornamelijk alledaagse geluiden.

Zó alledaags, dat we soms lijken te vergeten dat ze bestaan.

Geén collages of mixages dus, maar zogenaamde rechte, onbewerkte opnames, gemaakt met behulp van slechts twee uiterst kleine hoogwaardige microfoons, die op de slapen van de wandelaar zijn geplakt. Voor het beluisteren van dit programma verdient het aanbeveling een hoofdtelefoon en een stereo ontvanger te gebruiken.

Het kan ook zonder, maar het kan ook net het verschil betekenen.

Waar gaat deze reis naartoe?

Bij het verschijnen van de CD *Mountain Listening* organiseerde de Noorse componist / slagwerker Kjell Samkopf één van de ongewoonste persconferenties in de westerse geschiedenis, op een locatie die heel toepasselijk direct met het onderwerp te maken heeft. Op 12 september 's avonds om acht uur in de onbewoonde hut Olavsbu midden in het Jotunheimen National Park, ongeveer 300 km ten noordwesten van Oslo.

Floris van Manen:

I hear, so I listen.

A programme by Floris van Manen about listening and hearing.

A sonographic report of a walking trip through the Norwegian mountains.

Just as a photographer uses framing for his compositions, the sonographer is in search of perspectives rendering rich and detailed pictures.

In a minute, we're about to listen to what could be classified as everyday sounds.

Everyday to the point where we seem to ignore them.

This report is not a collage or a mix of any kind, but consists of so-called straight, unprocessed recordings, captured by two tiny, high-quality microphones, glued to the hiker's temples.

We recommend the use of headphones and stereo reception.

You may do without them, but it may just make that difference.

Where does this trip lead us?

For the release of his CD *Mountain Listening*, Norwegian composer/ percussionist Kjell Samkopf had organised one of the most unusual press conferences in the history of the Western world, in a venue appropriate to the subject.

On September 12th, at 8 p.m. in the hikers cabin Olavsbu in the middle of Jotunheimen National Park, about 300 kilometres north-west of Oslo.

Floris van Manen:

Floris van Manen

Er te komen heeft wat voeten in aarde. Eerst met het vliegtuig naar Oslo. Dan met de trein, vervolgens enkele uren met de bus, een half uur met de taxi, dan twee uur met de boot en ten slotte lopen. Zes uur lopen, door een kaal berglandschap. Het pad start bij 900 meter en loopt op tot 1500 meter hoogte. De volgende dag ongeveer dezelfde route terug. Uiteindelijk zullen we met z'n drieën lopen; Kjell Samkopf de componist, Erik Jacobsen voorzitter van de Noorse componisten vereniging en ikzelf als vertegenwoordiger van de internationale pers. Het wordt een onvergetelijke tocht, bij tijd en wijle zelfs letterlijk adembenemend.

Getting there takes some footwork. First to Oslo by plane. Then by train, next by bus for several hours, a half-hour by taxi, two hours by boat and finally, a walk. A six-hour walk through a barren, mountainous landscape. The footpath starts at 900 meters altitude and rises to 1500 meters. The next day, about the same way back is taken. We will turn out to be three walkers; Kjell Samkopf the composer, Erik Jacobsen, chairman of the Norwegian composers union, and myself, representing the international press. It turns out an unforgettable trip, now and then literally breathtaking.

male narrator

... Een korte waarschuwing vooraf. De uitzending duurt vanaf nu nog ongeveer 39 minuten precies. Het betreft een programma dat uitsluitend bedoeld is voor een select publiek. Alleen voor hen, die affiniteit hebben met het geluid van alledag. Wilt U hier niet bij horen, schakelt U dan gerust over op een ander station, er is volop keuze in de aether. Wacht ik doe het wel even voor U...

... A short warning at the outset. The programme will take about another 39 minutes precisely. The programme is intended for a select audience only. Only for those who have an affinity with everyday sounds. If you do not want to be included, feel free to switch to another station, there is a wide choice on the air. Wait, I'll do it for you...

female narrator

Hoor maar, er klinkt niet wat er klinkt.

Je hoort water, maar de kamer stroomt niet vol.

Je hoort water, maar de kamer stroomt niet vol.

Je hoort wind, Je hoort wind, maar de gordijnen hangen roerloos.

Je hoort voetstappen, maar er komt niemand binnen.

Dit is de wereld van puur geluid, los van de oorspronkelijke werkelijkheid.

In deze geheel nieuwe, zuiver akoestische wereld en dankzij de moderne elektronische techniek zijn we in staat sprongen te maken in zowel de tijd als ook de ruimte.

Hoor maar.

Wat U nu hoort klinkt alleen nu, maar een gedeelte klonk toen.

Er klinkt niet wat er klinkt.

Meer nog dan beeld vermengt het geluid zich met zijn omgeving.

Je hoort water.

De sensatie van de pure stilte is dan ook lastig te vatten in onze verder zo lawaaiige samenleving.

Je hoort wind.

Maar ook de stilte is betrekkelijk;
geluid kent ook zo zijn grenzen.

Just listen, you don't hear what you hear...

You're hearing the sound of water, but the room does not fill up.

Floris van Manen

You're hearing the sound of water, but the room does not fill up.

You're hearing the sound of the wind.

You're hearing the sound of the wind, but the curtains don't stir.

You're hearing footsteps, but no-one steps in.

This is the world of pure sound, detached from original reality.

In this brand new, purely acoustical world, and thanks to modern electronics, we are able to take leaps both in time and in space.

Just listen.

What you hear is only now, but part of it was then.

You don't hear what you hear.

Sound blends in with its surroundings, even more than images do.

You're hearing the sound of water.

The sensation of pure silence is, therefore, hard to grasp in our world, full of sound and fury.

You're hearing the sound of the wind.

But silence too is a relative phenomenon;
sound as well has its limitations.

Zoals een fotograaf zijn kader kiest en daarmee een compositie tot stand brengt, zo kiest de sonograaf een perspectief dat een rijk en gedetailleerd klankbeeld oplevert.

Alledaagse geluiden zijn zó alledaags, dat we soms lijken te vergeten dat ze bestaan.

Door geluiden te registreren ben ik in staat er afstand van te nemen. Ik kan ze uit hun context halen en ze sorteren op hun eigenschappen. Het maakt dat je geluiden in het dagelijks leven om je heen met andere oren beluistert.

Wáár je naar luistert maakt dan in wezen niet uit.

Dat kan van alles zijn.

Voor mij gaat het over de veranderingen in de tijd.

Natuurlijk, net zoals de foto van een persoon niet de persoon zelf is, zo is ook de geluidsregistratie op zich een nieuw object geworden. Het hoeft ons er echter niet van te weerhouden om er van te genieten.

Just as a photographer uses framing for his compositions, the sonographer is in search of perspectives rendering rich and detailed pictures. In a minute, we're about to listen to what could be classified as everyday sounds. Everyday to the point where we seem to ignore them.

By recording sounds I am able to take a step back.

I can detach them from their surroundings and sort them according to their properties. It will make you listen with different ears to everyday sounds in daily life surrounding you.

It does not really matter what you're listening to.

It could be just anything.

To me their value is in the inherent changes in time.

Of course, just as someone's photograph of a person is not that person himself, the recording of a sound is not that sound itself but a new object.

Which does not imply that we couldn't enjoy that new object.

Als we de vergelijking maken met de fotografie, dan is het iets makkelijk voor te stellen. Een foto kan je beoordelen, louter en alleen op het feit of het onderwerp herkenbaar wordt afgebeeld.

Van die haarscherpe foto's.

Dat kan binnen de sonografie ook. Wat zegt de persoon in kwestie, waar gaat het over, wat stelt het voor.

Maar het is evengoed mogelijk foto's op heel andere criteria te beoordelen; op compositie bijvoorbeeld, of de verdeling van kleur, licht en donker, op perspectief kadrering.

Binnen de sonografie is het niet wezenlijk anders.

Het perspectief van waaruit je luistert, de onderlinge afstand van de verschillende geluiden, de timing, het tempo waarmee gelopen wordt, de samenhang in klankkleur van voor- en achtergrond, de transparantie.

De mate van verandering over een bepaald tijdsinterval.

Heel concreet, hoe kleurt het geluid van de stromende beek naarmate ik me ervan verwijder. Hoe kleurt het ruisen van het gasfornuis als ik me door de kamer beweeg?

Wat gebeurt er als ik die twee fragmenten naast elkaar plaats.

Hoe luid speel ik een fragment af, hoe groot vergroot ik mijn foto?

Het fluisteren wordt geen schreeuwen als men het harder zet, het schreeuwen wordt geen fluisteren als men de tv zachter zet.

Maar het fluisteren is ook geen fluisteren meer.

Hoe plaats ik twee fragmenten in de tijd?

Laat ik ze overvloeien, of hang ik ze in twee aparte lijstjes naast elkaar?

Using this as an analogy to photography will make it easier to visualise.

One may judge a photograph purely from the criterion whether its subject is recognisable.

There are these razor-sharp pictures.

The same will apply to a sonography. What does a person say, what is the message, what does it mean?

Photographs however may be interpreted along quite different lines; on composition, for example, or on the distribution of colour, light and darkness, perspective, or framing.

Sonography does not really differ from that.

The angle from which you are listening, the distance between sound sources, timing, the speed at which the perceiver moves, the relationship between timbres in the foreground and the background, the transparency.

The degree of change within a given span of time.

How does the sound of the brook change as I move away from it? How does the timbre of the hissing sound of the gas stove change as I move through the room?

What happens if I juxtapose these two fragments.

How high do I turn up the volume of this fragment, to what size do I blow up my picture? Whispering with the volume turned high does not become shouting, the shouting does not become whispering as you turn down the tv set, but the whisper is no longer a whisper, either. How do I place two fragments in time?

Shall I let them cross-fade? Or shall I treat them as if they were two different and separate pictures?

female narrator

Het zijn dit soort afwegingen op basis waarvan de geluidsfragmenten voor dit programma zijn geselecteerd.

En wat voor een tocht door het Noorse landschap opgaat, gaat natuurlijk ook op voor het klankschap in de eigen alledaagse omgeving. Je hoeft er alleen maar naar te luisteren.

Om een paar aspecten iets nader te belichten werden twee ogenschijnlijk verschillende situaties door elkaar heen gemonteerd. Let daarbij vooral op de overeenkomsten en verschillen in ritme, voorgrond/achtergrond, en klankkleur.

These deliberations have created the premisses for the selection of the sound fragments in this programme. Deliberations that are valid for a trip through the Norwegian landscape, as well as for the soundscape in one's own daily surroundings.

All you have to do is listen.

To illustrate some aspects in more detail, two apparently different situations have been cross cut. Pay attention to the similarities and differences in rhythm, foreground versus background, and timbres.

Tijd wordt ruimte, ruimte wordt tijd.
En hoe comprimeer je de werkelijkheid in een verslag?
Het gaat om de ervaring zelf, niet om het verhaal er omheen.
Kjell en ik kennen elkaar al jaren. We hebben beide een zelfde fascinatie voor
klinkende zaken, en de stilte in het bijzonder,
en zoeken daarin steeds meer de verfijning.
Midden jaren zeventig maken we gezamenlijk de eerste spectraal analyses
van geluiden als functie van de tijd.
De veranderingen in kaart gebracht. Spectaculaire plaatjes.
Steevast werden de grafieken die het uiterlijk hadden van berglandschappen
door hem vergezeld met de kreet:
"That looks like Norway!".
Nu twintig jaar later, lopen we samen door dat landschap in Noorwegen.

Time becomes space, space becomes time.
How to compress reality into a report?
The experience itself is the issue, not the story about it.
Kjell and I have known each other for years. We share the fascination for
sound, more so for their embedded silence,
and we keep searching for refinement.
In the mid-seventies we made our first spectral analyses of sound as a
function of time.
Mapping the changes. Spectacular images.
Invariably, the graphs looking like mountain landscapes would make him
shout:
"That looks like Norway!"
Now, twenty years later, we walk through that same Norwegian landscape.

... The landscape...

Well it changes from... from low trees at approximately 1000 meters... And when we go into the mountains and higher the trees slowly disappear and the main vegetation will be small bushes... And when you still go higher then that, for instance, when you pass 11 and 1300 meters they also will disappear so there only will be stones... And we get up into 1500 meters its just stones...

Of course it's a lot of moss on those stones so they will have different colours usually green or black...

And because of that most valleys have been made by glaciers they pushed the stones in front of them so there will be heaps of either big stones or small stones...

So in certain areas there will be really huge stones we had to cross and or in other areas the stones are smaller...

And among the stones there will be small lakes or waters...

That's basically what it is...

But the amazing thing is that the elements are quite few but the variations are so enormous...

Its so many ways to put together some thousand stones...

... The landscape...

Well it changes from... from low trees at approximately 1000 meters...And when we go into the mountains and higher the trees slowly disappear and the main vegetation will be small bushes... And when you still go higher then that, for instance, when you pass 11 and 1300 meters they also will disappear so there only will be stones... And we get up into 1500 meters its just stones...

Of course it's a lot of moss on those stones so they will have different colours usually green or black...

And because of that most valleys have been made by glaciers they pushed the stones in front of them so there will be heaps of either big stones or small stones...

So in certain areas there will be really huge stones we had to cross and or in other areas the stones are smaller...

And among the stones there will be small lakes or waters...

That's basically what it is...

But the amazing thing is that the elements are quite few but the variations are so enormous...

Its so many ways to put together some thousand stones...

Het is niet zozeer het onweer op zich dat tot de verbeelding spreekt, het is de heldere hemel die de donderslag verrassend maakt.
Een voorgrond maakt dat de achtergrond ontstaat.
En omgekeerd.
De afstand, de diepte, de verfijning.
Het ritselen van mijn jas dat maakt dat de waterval nog verder klinkt.
Tegelijkertijd maakt de muur van geluid van hetzelfde water dat de afstand nog moeilijker te schatten is.
De elementen blijven steeds dezelfde;
veel wind, veel water, veel steen, veel voetstappen, veel ademen,
één vliegtuig.
Het gevoel voor tijd raak je kwijt.
Veel wind, veel water, veel steen, veel voetstappen, veel ademen. Het zijn de overgangen, de wisselingen van de ene situatie naar de andere. De ruimte, het tempo, de dynamiek.
De verhoudingen veranderen.
Eerst meer water, later meer wind, dan weer water.
We lopen gedrieën, maar ieder voor zich, een paar honderd meter uit elkaar.
Tijdens de tocht spreken we elkaar nauwelijks.
Elk uur worden koude koffie en droge biscuits uitgewisseld.

It is not so much the thunderstorm which appeals to the imagination, it is the blue that makes the bolt surprising.
There is no foreground without background.
And vice versa.
The distance, the depth, the detailing.
The swishing of my coat makes the sound of the waterfall appear even further away. At same time that wall of sound makes it even more difficult to estimate the distance.
The ingredients are the same;
a lot of wind, a lot of water, many stones, many footsteps, breathing, and one aeroplane...
Sense of time disappears...
A lot of wind, a lot of water, many stones, many footsteps, breathing.
This is about the changes, the transitions of one situation to the next one.
Space, pace, dynamics.
The proportions change.
First there is more water, later on more wind, then water again.
The three of us are walking, but separately, a few hundred yards apart.
During the trip we hardly talk...
Every hour, cold coffee and cold biscuits are exchanged.

female narrator

Het is niet zozeer het onweer op zich dat tot de verbeelding spreekt, het is de heldere hemel die de donderslag verrassend maakt.
Een voorgrond maakt dat de achtergrond ontstaat.
En omgekeerd.
De afstand, de diepte, de verfijning...
Het ritselen van de jas dat maakt dat de waterval nog verder klinkt...

It is not so much the thunderstorm which appeals to the imagination, it is the blue that makes the bolt surprising.
There is no foreground without background.
And vice versa.
The distance, the depth, the detailing...
The swishing of my coat makes the sound of the waterfall appear even further away...

Kjell Samkopf

... Well the mountains are more than just stones...
But the mountains sort of forces you to pay attention because it is not so much to pay attention to...
So if you have a lot of sounds you can listen to, that its more easy but when its so few and often...
Lets say you hear a bird it can take several minutes before you'll hear it again...
So it sort of forces you to pay more attention in a much stronger degree than listening to things with a lot of elements is it...
And ofcourse its also the aspect of distance...
There are things that make sounds that are really far away...
And in sunny days there will always be a fly that passes just by your ear, really, really close...

... Well the mountains are more than just stones...
But the mountains sort of forces you to pay attention because it is not so much to pay attention to...
So if you have a lot of sounds you can listen to, that its more easy but when its so few and often...
Lets say you hear a bird it can take several minutes before you'll hear it again...
So it sort of forces you to pay more attention in a much stronger degree than listening to things with a lot of elements is it...
And ofcourse its also the aspect of distance...
There are things that make sounds that are really far away...
And in sunny days there will always be a fly that passes just by your ear, really, really close...

Kjell Samkopf

... Well I think that art could be a sort of pointer to some thing that surrounds us always but that we don't notice...

So for instance...

To record such sounds and have them played back, could make you aware of those sounds when you are in such a landscape...

So I think it could be sort of pointer to be aware of something...

... Well I think that art could be a sort of pointer to some thing that surrounds us always but that we don't notice...

So for instance...

To record such sounds and have them played back, could make you aware of those sounds when you are in such a landscape...

So I think it could be sort of pointer to be aware of something...

Je moet iets eerst horen voordat je ernaar kunt luisteren.
Omgekeerd moet je wel luisteren om iets te kunnen horen.
Horen en luisteren. De kip en het ei, boter en vis, horen en zien,
hollen en stilstaan, eenvoud en verfijning, stijgen en dalen,
komen en gaan, lezen en schrijven, zwijgen en malen,
zoeken en vinden, kuilen en graven, gepikt en genageld,
hangen en wurgen, zuchten en steunen, meten en weten,
geven en nemen, zwoegen en zweten, rusten en roesten,
heen en weer, wonen en werken, gieren en brullen,
wikken en wegen, pompen en verzuipen, kommer en kwel,
zwieren en zwaaien, flieren en fluiten, jansen en janssen,
brood en spelen, pa en ma, nood en deugd, peper en zout,
bouten en moeren, vloeken en tieren, willen en weten,
passen en meten, geven en nemen, mengen en roeren,
vijven en zessen, ...

female narrator

You have to hear something before you can listen to it.
Also, you have to listen before you can hear anything.
Hearing and listening. The chicken and the egg, bread and butter,
hearing and seeing, all and nothing, simplicity and refinement,
rising and falling, coming and going, reading and writing,
searching and finding, willy and nilly, ladders and snakes,
giving and taking, rising and shining, heaving and ho-ing,
nuts and bolts, cutting and drying, pa-ing and ma-ing,
stepping and stoning, having and holding, wishing and washing,
rocking and rolling, to-ing and fro-ing, stitching and sewing,
flying and driving, sixes and sevens...

male narrator

Ok, ok, dit programma werd samengesteld, geregistreerd en gemonteerd door Floris van Manen hetgeen niet echter mogelijk was zonder de enorme steun van Ward Weis, Kjell Samkopf, Erik Jacobsen, Ileen Montijn, Robert 't Hart, Marian Zanen, Ilse Wessel, Vincent van Merwijk en Marjolein van Ballegooijen.
Ik hoor dus ik luister is een productie van Stichting Klankschap voor de RVU radio.

Ok, ok, although this programme was compiled, recorded and edited by Floris van Manen, it would not have existed without the great help of Ward Weis, Kjell Samkopf, Erik Jacobsen, Ileen Montijn, Robert 't Hart, Marian Zanen, Ilse Wessel, Vincent van Merwijk and Marjolein van Ballegooijen.
I hear so I listen is a Stichting Klankschap production for the RVU radio.

... Well this sticks together...
I mean if you listen only for two minutes its not very interesting...
It starts to be interesting after a while...
that could be several minutes...
And as you say that is the same as walking in the mountains...
It gets more and more interesting as the time passes...
So you sort of have to adjust your awareness and your attention...
And that takes time...

Kjell Samkopf

... Well this sticks together...
I mean if you listen only for two minutes its not very interesting...
It starts to be interesting after a while...
that could be several minutes...
And as you say that is the same as walking in the mountains...
It gets more and more interesting as the time passes...
So you sort of have to adjust your awareness and your attention...
And that takes time...

The following equipment has been used

microphones

two DPA 4060

digital recorder

Sony DAT TCD-D100

digital editing

Sadie V3

monitoring

Jecklin Float Electrostat headphones

Quad ESL-63 electrostat loudspeakers

The recordings are unprocessed; no filtering or dynamic compression has been applied.

info@klankschap.nl

copyright © 1999 Stichting Klankschap, all rights reserved.

